

Győr. 1927. jun 11.

HOGYAN SZEMLELJÜK A TÉRBEN AZ ÉRZÉKI KÉPET?

~~~~~

A mérhető érzéki- fizikai működéssel szemben a képzelet túlesik a mérhetőségen: végső elemei mérhetetlen közelségben vannak egymáshoz. A képzelet téralkotó, tér-be-töltő tágas formája nem lehet meg a működésnek ilyen finomsága nélkül. A teret nem telítheti a mérhető ritmusokban való mozgásnak statáilyen halmozása. A térnek szüksége van ezért az 5 végső elemiben, saját szükségseiben mutatkozó erre a mérhetetlensül finom működésre, amelyben épen saját önkibontó, téralkotó működésének képeessége feszül. A képzelet terének egyes pontjaiból mindenoldalú feszüléssel téresedni törekszik az energia, minden irányba szét, és ezzel a tágas térnek ez a végső elenyésző mozzanata megfelelő támasztókat jelent a tér mindenoldalúsága számára, amellyel a tágas tér körülöleli és magába meríti ilyen mozzanatainak szertelen gazdagságát.

A képzelet működésének ez a finomsága az épen, amely a képzeletet és az érzéket elősorban elválasztja, mert az érzéki-fizikai működések legfinomabb: felületszerű formája a képzeletnek akár legfeszülőbb, legszükségesebb működéséhez képest is csak mérhető és durva működés. /: Itt megjegyzem, hogy testi működéseink ritmus-rezgésbeli mérhetőségének a sejtállomány működésbeli gyors változékonysága nem mond ellent, ez a mérést csupán megnehezíti.:/ Ezért az érzéki működésnek nem is az az első feladata, hogy talán mindjárt a tér elemévé varázsolja magát, hogy abban szemléletessé válják. Hanem az az első feladata, hogy a képzelet leghangosabb, hozzá még leghasonlóbb elemeinek a finomságához közeledjék. és a képzeletnek sincs módjában az érzéki működésről saját terében tudomást ven-

ni+

ni, amíg előbb az érzéki tudatnak ezek a durva, összekapcsolódó működési képei a maguk robogó durva energiáitól meg nem könnyeb-
bülnek. Eképen, mielőtt az optikai képet a képzelet terméke-
débe pillantásra méltathatná, szükséges előbb, hogy valamely
közeledéssel elsimuljon a köte és az érzéki kép között való
örvényszerű finomság- illetve durvaságbeli különbség.

Ez a közeledés csak kölcsönös lehet, vagyis nem
 volna elég, ha pl. csak az optikai kép állitana elő lehető ma-
 gasfokú finomságot, a képzeletnek is részt kell vennie ebben a
 közeledésben: ellentétes irányból, a durvább működésmód felé.
 Ez a magasabb tudatt saját belültartalmazott érzékes elemei-
 hez fordul az ellentétes közeledésben, amelyek ott hullámszerűen
 benne a termékek határain, - amint az optikai kép a maga fi-
 nomulásában éppen a "legfőbb felület szerű" működés legvég-
 sé határáig emelkedik. Eképen ez a poláris közeledés közös ha-
 táron kulainál és konkrét érintkezésre vezet.

Itt azonban, a közeledés ellentétes irányain
 kívül még egy igen fontos megfigyelést kell tennünk. A képze-
 let önmagában, minden közeledő, vagy illabilis működéstől füg-
 getlenül, ritmikusán alá-alászáll saját belső feszültségeihez,
 és felemelkedik azokból ismét saját tágasságába. Mérhetetlen
 finomságához képest pedig mérhetetlen gyorsasággal működik így
 a képzelet élete saját érzékes élelensége és feloldó tágassága
 között. A ritmusnak e mérhetetlen sebességénél fogva a kép-
 zelet belső mozgását hiba nélkül tekinthetjük az érzéki tudat
 felé való szüntelen közeledésnek és szüntelen távozásnak
 egyszerre, mert hiszen az érzéki tudat viszonylagos lomhasága-
 hoz képest itt az á alászállás és fölzállás váltakozó szaka-
 szai egymás adottságának folyamatosságát nem szakítják meg.
 Megállapíthatjuk ezért, hogy

RAYON
AMBIGUOUS ROYALTY
ARATYVOR

a magasabb formának az alsóbbhoz való közeledé-
 se az alsóbbnak relative durvább mozgásához ké-
 pest állandó készségnek tekinthető.

A konkrét érintkezés hiánya tehát nem a magasabb for-
 mában mulik. A kezdeményező szerepet az érintkezés helyreállítá-

sánál az alsóbb minőségű tudat finomulása játsza.

Közelebbről az optikai kép feltárulása, finomulása hasonló módon történik, mint a vonalszerűnek a belesimulása a felületszerű tudatba. A felületszerű tudat expanzitását is támogatják saját ellemi feszültségei, amelyekben a kép általános tárulásával föl szabadulnak azok a feszülési módok, amelyek még fölhasználatlanul maradtak az önmagához ragaszkodó felületképben. A felületben rajzó pontszerű feszüléseknek azok a módjai pedig, amelyek ennek a ragaszkodásnak megfelelőek, kihunynak és szétszóródnak a táruló felületen, amely nem figyel saját elemeire, hogy azokkal szemben saját nagyságát kifejtse. Az optikai kép energiái ilyen változásokon mennek át a testi szervezet

erre alkalmas működéseiben. Az esékény agyvelőfelület működésében pedig annyira közeledik a kép a szertelen finomság felé, hogy végül

egy csapásra megüti már a finomságnak azt a mértékét, amelyben a vizuális kép energiái fölfoghatók immár a képzelet számára.

A legföljebb felületszerű érzéki tudat fölött magasabb formaként a tér emelkedik. A tér belső határain felületek terülnek, vonalak, távolságok húzódnak, pontok feszengenek teli gazdagságban. Ezek a felületek, vonalak és pontok azok az érzékies elemek, amelyekre a tértudat szemlélő figyelmét összpontosítja, és amelyektől új lendületet nyer téralkotó működésének szabad önkibontásában. Az az érzéki kép azonban, amelynek táruló energiái elérték már a képzelet finomságának határát, még mindig igen nyers és vaskos a tér eme finom összpontosulása számára. Mert az érzékiből frissen érkező energiák azon a határán tolazkodnak épen a képzelet finom szövédékeinek, ahol határa van a tértudat szabad összpontosulásának. A tér finom mértékét, amelyben az nem koncentrálna magát annyira saját elemeire, hogy amellet ne lássa bennük épen szabad szárnyalásának célszerű támasztékait és hogy ne épen csak saját önkibontásának feszült képességeit frissítse föl a velük való egyesülésben, valóban megüti a feléje rohanó érzékies e-

nergia. Ennek a tér minden benső elemeinél is még feszültebb energiának a hatására ezért a térnek saját mértékén túl annyira megfeszül a koncentráló figyelme, hogy tulmegy azon, amit koncentrációnak nevezünk és tudatbeszűkülés áll elő.

~~Legelső~~ Az alsóbb energiáknak felszállása az érintés legelső elemi állomásán megrendítő hatással van a magasabb tudatra, amelynek oka az emelkedő energia relatív durvasága.

Ezt az első lökést, amelyet az érzéki tudat expanzív feszültsége a képzeletnek adott, és amelyet a képzelet teljesége megőrzett, a képzeletnek csak egy a mélyén nyugvó, előre tartalmazott eleme közvetíthette. Éppen az, amely szoros rokonságban van azzal a konkrét érzéki működéssel, éppen az, amely vele egybevág. Tudjuk, hogy nem láthatunk olyant érzéki szemmel, amit elképzelni ne tudnánk. A képzeletnek ez a képessége ezekben az érzékivel egybevágó elemeiben rejlik. Amikor azt mondjuk, hogy az expanzitásában fokozódó érzéki működésnek legelsőben is a képzelet általános finomságához kell közelednie, akkor e finomulás céljaul éppen az érzéki működés ilyen lelki előállítását jelölhetjük meg, vagyis lelki terünknek /:leg-följebb:/ felületszerű határolásaiból azt, amely a konkrété adott érzéki működéshez hasonlít. Az érzékitől nyert első érintésre a képzelet pedig a maga szabad képvariáló működésében megzavarva, alkalmazkodó módon éppen a megfelelő felületképet kénytelen homloktérbe bocsátani. Szabadságával szemben egyfelől ugyanis engedelmeskedni kénytelen azoknak az energiáknak, amelyek minden elfinomodottságuk mellett is durván támadók. Másfelől pedig kénytelen engedni szabad magatartásából, amelyben magát elemei fölött tarthatta. Arról van szó tehát, hogy e tudatbeszűkülésében a képzelet valamely ilyen megfelelő elemét kibocsátotta a maga hálójából, tulajdonította azt sajátos finom szövédékn, amelyen az most már kiütközött a képzelet benső rendjéből és azt rikitó intenzitással el is földi. A képzelet teljes tágassága helyett tehát

ilyen hangos, erőben dusabb, kiemelkedő érzéki kép fogadja a feltörekvő érzéki energiákat, amely/fokozott intenzitással fordul azok felé. Eképen *kép*

két életforma érintkezését, ha azt az alsóbb forma megrendítő hatása indítja is meg, mégis a magasabbnak ellent nem álló finomsága teszi lehetővé.

A magasabbat itt a képzelet formája, a tértudat mutatja, amely háttérbe engedi magát szorítani, minőségének képviselőtét pedig átadja ellentálló energiákban gazdagabb határműködésének.

Ez a finomabb, megfelelő kép a lélekben valóban képviseli itt az egész képzeletet. A tértudat háttérbe vonulásával nincs is jelen az a magasabb tágasság, amelyhez képest az érkező és fogadó felületek között a különbség differenciális jelentéktelenségbe veszhetnék. A finom felület tágas alakként lép itt föl. Az energiáit áldozni kész érzéki felület relative durvább vonalhálózatán lévő pontok közül csak kettőnek is a pontok szertelen gazdagsága felel meg a finomabb felület mérhetetlen finoman szőtt vonalhálózatában. Így lehetséges, hogy a maga expanzív tolakodásában az érkező felületnek minden egyes pontja érintkezzék a fogadó szövődék pontjaival, amelyek közül csupán számosak szerepelnek az érintkezés tényében.

RAYDAN
ÁRMSZÁMA-SZÁMÁNDOK
ARÁTVYK

Tul a megérintés kettősségén: a megrendítésen és megrendülésen, itt, a két életkör közös határán történik tehát a tulajdonképpen való érintkezés, amely már megfelel a

magasabb forma célszerűségének. Az érzéki kép a leirt nyers támadással mégiscsak belépett a szertelenség körébe. Elérte ezt az első célját, amelyet a magasabb működés finomsága neki megengedett. És mert most már ennek a szertelen finom alaknak, a lélek felületképének intim körébe került, táruló feszültségével most már benne, a szertelenben fejtheti ki ma-

gát. Kevésbé + nyers is már ez a feszülés/szertelenségre,

a sajátos

amelynek számára ez most már serkentést jelent. A közös határ finomabb pólusa erre a gyöngédebb támadásra a tágas képzelet képviselőjeként annak hatalmával felel. Az érkező felület, amelynek csak számosan gazdag pontjából igyekszik az élet a további finomulásra, a magasabbrendű felületkép számára buzgó erőforrást jelent, amelyre az megfelelő módon számos pontjával tapad, hogy az erőket a maga szertelen finomságába segítse. Ezzel a szívó működéssel betölti a feléje törő működés célját. Másrészt pedig ugyanezzel a tértudattal szemben azt a feladatot teljesíti, hogy azt a betolakodó érzéki erők támadásától védje. Ebben az érintkezésben most már patakzik az érzékiből feltörekvő élet a finomabb minőségbe, és föltámad a szertelen finom felületszövedék alkotó elemeként. A finom felület elszívja így a durvábbnak minden eleveenségét és a kétfős határ, ők ketten, teljesen eggyé válnak. A két minőség/energiáinak fozkozódó egyesülése tehát, ^{az} amit érintkezésüknek nevezünk. Az egyesülés vagy inkább: érintkezés fokozódásában pedig tűnedezik az a különbség, amely a két felület minősége között van. Finomodik az energiáiban könnyebülő alsóbb feszültség, és nyugodtabbá válik a magasabbnak szívó működése is, úgy, hogy ez a lelki kép, ahogy gyorsuló módon felissza a föltörekvő érzéki erőket, föl is szabadul azok lekötő hatásától és egyre finomabban előállítja saját föltáruulását a térnek. Ahogy tehát fokozatosan győzelmet vesz az érzékies energiákon, fokozatosan elgördíti magában az akadályt: saját hangos önfentartását a tér érvényesülése elől.

RAYDAN
ANÉSZARA ROYHÁNDOUT
ARÁTVYHON

Amiképen az életminőségek kölcsönös egymást való megérintése a megrendítéssel, azonképen az érintkezés a megrendítés tényével jár együtt.

Az az energia, amely a mérhető formából felszállott, itt, a befogadó felület labilitásában már a tér megrendítő érintésére alkalmas, amely benső működésének mértékével saját szempontjából fordítja világos és világító figyelmét erre az érzéki erőktől megelsvenült ~~Kézzel~~ konkrét elemére. Ha az

optikai kép egy kerék valamely oldalról látott felülete, akkor az itt, a tér szempontjában szemlélve a kerék térbeli alakjának valamely határoló felületén: mintegy valamelyik nézetén tapasztalható, abban, hogy az a felület egy másik /:mondjuk tulsó:/ felülettel szemben elevenebb, élénkebb, színebb. Mert e felületen, amely az optikaival egybevág, épen a benne hullámzó fokozott elevenesség az, amely az érzékből származik és csökkenő hőzagosságával arra utal. Ez a felület a lélek kerék-képpen nem bántja a tértudat szabad önkifejtő tevékenységét, hanem serkenti csupán arra, hogy tovább emelje az eredeti életéről belőle, felismerve az emelkedő elevenességben saját életképességének emelkedését.

Mindez megtörténik, amikor egy optikai képet - egy kereket - térbeli adatokkal kiegészítünk, térrel töltünk. Emelkeztetek a képzelet mérhetetlenül sebes működésére, amelyben a homályban folyó erőszívás és a világos szemléletben az energiának belső felhasználása végbemegy. Megmérhetetlen kicsiny idő elég arra, aminek itt mind meg kell történnie.- Megjegyzem még a következőket. Az életminőségek/erőinek egyesülése, amely az érintkezésben halad a betéljesülésre, azért oly homályos élményünk, mert az a két tudatminőség különbözőségének csökkenésével egyet jelent. - Továbbá: a fölemelkedett érzéki energiától még terhes lelki képet nevezzük emlékképnek.- - - Finomsága még az életnek, hogy egy ilyen relative magas forma, amilyen a tér a felülettel szemben, inkább saját szükségét, saját elemét engedi dicső alakként működni, ő maga pedig saját magasságába vonul, hogysen közvetlen kapcsolatba lépjen az érzéki élet töle idegen durvaságával, - megszégyenítvén ezzel a sárgyuró istent.-